

Bůh je žena!

Drazí, dnešní zamyšlení nás zavede k srdci jedné z nejhlubších pravd křesťanské spirituality – k obrazu Boha jako Ženy. Dnes konkrétně archetypu Matky. Opírám se o slova Juliany z Norwiche, anglické středověké mystičky, která v době plné bolesti a hladovění prožila hmatatelné zjevení Boží lásky: „*Toto krásné slovo ‚Matka‘ je samo o sobě tak sladké a laskavé, že ho nelze připsat nikomu jinému než Bohu.*”

Mateřská tvář Boha

Lukáš 13, 34: „*Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo k tobě byli posláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako kvočna shromažďuje svá kuřata pod svá křídla, a nechtěli jste.*“

Tímto Ježíšovým výrokem (prorockým opakováním) navazujeme na mateřský obraz Boží péče, kterou je bezpochyby touha chránit, shromažďovat, objímat a přebývat v bezpečném útočišti. Zde je třeba hledat svou identitu a podstatu, nikoliv ve sněmech, schůzích a zbožné tlachání.

Ani jedno dnes totiž církev nenabízí. Není ani Otcovská, ani Mateřská. Je bezpohlavní, impotentní, nebezpečná, ubližující, vyhrožující a odmítavá, utápí se v lihu moci a čpějícím pocitu nadřazenosti. Znáám až příliš mnoho kněží, kteří na svých sociálních sítích sdílí jen sebe, a nikoliv jejich příběh o přijetí, který by byl podstatný! Nejsou toho schopni. Mají svůj plat od biskupa a domnívám se, že pod talárem nebo ornátem nemají ani penis, ani vagínu, ale jen čárový kód posledního ISBN, které jim zafinancovali věřící.

Vždy jsem intuitivně vyhledával Mariánská místa. Nějak jsem vždy tušil, že tam, se mohu setkat s Bohem, který není jen Otcem, ale i Matkou, s Bohem Lásky a Přijetí. V Husitské církvi mne za to trestali. Tím, že mne nakonec z této církve podvodem vyhodili (a já se nechal) a doteď pociťuji facky v podobě pomluv a falešných nařčení, které řeším dnes a denně, jsem se ale paradoxně osvobodil a mohu svobodně a razantně vyznávat to, jak věřím. A, co je ještě lepší, nemusím se ohlížet na nějaké píár a někoho přesvědčovat. Každý si může svobodně najít svou vlastní cestu. Nemusím se za to nikde omlouvat a bydlení v zaparkovaném autě, vypůjčené zahradní chatě nebo na návštěvách mi stojí za to, abych hlásal jiného Boha. Boha, který se mne moudře dotýká.

Mimochodem jsem se dnes, kdy jsem si psal poznámky k tomu kázání, zastavil u hrobu jedné ženy, která mne naučila růženec, když jsem pracoval v Domově pro seniory. Jednou mi řekla, že se moc modlí za ty nešťastné poměrně mladé lidi, které vídá s kalkulačkou v ruce a naslouchátky v uších. Její prostota mne uzemňuje, a tak i v tomto kázání chci, i když jen na okraj, poděkovat.

Díky Velké Matce, Panně Marii chcete-li, jsem už devět měsíců střízlivý. Není to obdivuhodné, je to důvod k vděčnosti. Proto to chci stále zmiňovat. Maria mi pomohla a spolu se svatým Billem mohu říci, že jsem nejen přijal svůj stín, ale s tím vším jsem přijal i stín svého táty. Před mnoha lety jsem svého tatku považoval za slabocha, který jen “chlastá” a ve střízlivých hodinách nádherně maluje tvář ženy. Jeho modré obrazy, které jeho přátelé tak dobře znají, jeho poezie andělíčků vypráví příběh. Nejen jeho a můj, ale tisíců žen a mužů.

Cesta anonymních alkoholiků a alkoholiček

Zažívám naplno, že ve světě, kde rozhoduje kalkulativní mysl, kdy se lidé k církvi hlásí jen z “vychcanosti”, ve světě, kde lidský život nemá cenu ani jednoho hamburgeru, kde jste denně vydáváni do rukou šílenců za volantem nebo za úředním stolem, ve světě, kde se zlodějiny kryjí pomocí “pozice oběti” a politické korektnosti, ve světě, kde dotyk je výsadou displejů a slzy znamením slabosti, ve světě, kde drogy určují, co je cool a hory cukru ovládají metavers tak v tomto úchylném a zvráceném světě je sakra těžké obstát! (to je ale dlouhá věta 😊) Kdo je trochu ve spojení se svým srdcem a zraněným dítětem uvnitř, musí užívat rivotril, antidepresiva, psychoterapii a bohužel v mnohem větší míře má sklony k závislosti.

Dík mateřské tváři Boha nemusím lhát a předstírat. Nemusím cokoli dokazovat, ani stavět svou hodnotu na falešných obrazech úspěchu. Jsem člověk, který společensky dávno uspěl, který selhal a vyhořel a Bohu díky padl (jak zmiňuje sv. Bill). Vyloučen ze společenství bývalých estébáků, současných veksláků a úchyláků, jsem se ocitl na parkovišti bez jakéhokoliv zaopatření. Žiju ze své práce a podpory několika žen. Nemám naprosto nic, čím bych se mohl chlubit. Objevil jsem, že podstatou mého ega je opravdu jen hovno ve vysoké trávě. Dnes mohu nahlas a bez úskoků říct jsem **Filip, Alkoholik, Závislý**. Tečka. A víte proč? Protože jsem milovaný a mám velké štěstí na skvělé učitele.

Jedna z myšlenek, které rezonují v modré knize AA, říká, že uzdravení začíná tam, kde jsme ochotni přestat sobě a ostatním lhát. Když se člověk dokáže pravdivě podívat na své slabosti, poklesky a hříchy, přiznat si závislost a přestat s přestíráním siláctví (které potřebují jen blbčeci z MMA), otevírá se prostor pro skutečný soucit – k sobě i k ostatním. V této pravdivosti přestává být ostuda překážkou a místo ní přichází přijetí, které je základem cesty ke svobodě. Je to proud řeky a její volné plynutí (ukončení stavby přehrady, která dřív nebo později stejně praskne a způsobí katastrofu). Program AA nás učí, že nejsme v boji sami a že právě v okamžiku, kdy poprvé poctivě přiznáme svou bezmoc, začínáme zakoušet opravdovou sílu – sílu, která vyrůstá ze sdíleného soucitu a vzájemné podpory.

Opět, jen in margo, vás zvu k poslechu bonusové epizody ve mém podcastu Víra ve tři ráno na téma alkoholismus, drogy a náboženství.

Mystika mateřství

Už jsem se zmínil o svých učitelích. Můj Mistr a Pán, Ježíš Kristus mi do života poslal lidi jako je František z Asissi, Terezie z Lisieux, Juliana z Norwich a především Richard Rohr, Eduard Tomáš a v neposlední řadě můj nynější přítel a průvodce Petr. Mohl bych jmenovat samozřejmě i mnoho dalších, jako je žena s níž sdílím svůj život Marika, moje máma, teta, děti a další lidé, především ti, které jsem poznal v léčebnách. Ale dnes se chci zastavit u Juliany, která asi nejpřesvědčivěji pro mé racionální i duševní ukazuje Velkou Matku jako univerzální a revoluční obraz Boží. Mluví o Bohu jako o Matce a nejde jen o pofidérní přirovnání, ale o vyjádření samé podstaty Boží povahy: nekonečné laskavosti, soucitnosti a tvořivosti. Neomezuje se jen na vlastnosti, které známe od lidských matek, ale rozšiřuje je až do Božské dimenze – do lásky, která je nekonečná, vše zahrnující, bez podmínek.

V jejím pohledu je „matka“ nejlepší možný popis Boží lásky, Boží péče a Boží schopnosti dávat život. V dobách, kdy byla církev patriarchální a hierarchická, kdy převládal obraz Boha Bílého Otce, odvážila se Juliana pojmenovat Boha také jako Matku. Její mystický vhled byl prorocký, hluboce originální a zároveň v souladu se zkušeností lidí, kteří touží po bezpečí, útěše, pochopení a milosti. O to autentičtější je tato svatá žena Juliana v tom, že její svědectví je platné do teď, kdy je církev nejen patriarchální, hierarchická, ale také nebezpečná a zvrácená.

Bible je plná obrazů Boží mateřské péče. V knize Izajáš čteme: „Jako matka těší své dítě, tak vás budu těšit já.“ (Iz 66,13) V žalmech je Bůh často popisován jako ten, kdo „chrání pod svými křídly“. Ježíš sám přirovnává Boží péči k mateřské ochraně, jak jsme slyšeli v úryvku z Lukášova evangelia.

Boží mateřství v praxi

Mirabai Starr (mezinárodně uznávaná autorka a lektorka interspirituálního dialogu, kterou v ČR zná jen málokdo), popisuje Boha ve třech primárních rovinách:

- Bůh stvořila naši lidskou přirozenost – jsme z lásky, jsme z Božího lůna. Zde je jednoznačný obraz Velké Matky.
- Bůh na sebe vzal/a lidskou přirozenost – v Kristu, v mateřství milosti, které nás proměňuje.
- Bůh je stále v akci – proniká vším milostí, rozpíná se do všech míst, všech srdcí, do šířky, výšky i hloubky, je sexuální, a v tom je aspekt jeho Otcovství.

To je Božství v pohybu, v každodenním životě, v radosti, smutku, v narození i v smrti.

Výzva nejen pro křesťany

Jsme povoláni nejen přijímat Boží mateřskou lásku, ale také ji předávat dál – být pečující, laskaví, soucitní a to především dnes a deně vůči sobě samotným. Pro mne

osobně je to příšerně těžký úkol, ale budu to zkoušet a nevzdám se jen tak. Bůh nás zve do prostoru, kde není místo pro odsuzování, vylučování či hierarchii, ale pro opravdové společenství lásky (Agapé), kde každý může nalézt svůj domov.

Dnešní kázání je pozvánkou otevřít se Boží mateřské lásce, která nás objímá, chrání, vychovává a nikdy neopouští. Tak jako mateřská náruč je pro dítě nejbezpečnějším místem, tak je Boží milost útočištěm pro každého z nás.

Prosme dnes Velkou Matku, aby nám dala srdce soucitu, odvahy a otevřenosti a rozšlapala pod svýma bosýma nohama všechny ty kalkulačky a naslouchátka. Ať jsme ochotní přijímat, odpouštět, pečovat – tak, jak nás učí Ježíš, jak to ukazuje Juliana z Norwiche, jak to vepsala do srdce každého člověka Láska sama.

Amen.

Celé kázání si můžete poslechnout v mém podcastu Víra ve tři ráno.